SPOVEDANIA UNUI COMBATANT TRECUT PRIN FOCUL RĂZBOIULUI DE LA NISTRU

«Mă numesc Constantin CORNESCU. În zilele războiului de pe malurile Nistrului am condus un detaşamanet de poliţişti şi voluntari de pe linia întîi Cocieri-Holercani şi de pe capul de pod Chiţcani.

Din primele zile ale aflării noastre pe poziţii, am constatat că războiul pentru unii era mai degrabă o joacă de-a războiul: majoritatea funcţionarilor din Ministerul Apărării Naţionale cît şi din Ministerul Afacerilor Interne erau străini sau mancurţi. Ei nu înţelegeau nici o boabă în strategia şi tactica războiului sau poate intenţionat se făceau toate acestea: sufeream eşec după eşec.

Comandanţii detaşamentelor de poliţişti şi voluntari erau convocaţi la Statul Major foarte rar şi atunci nu ni se spunea nimic concret. Cei de la Statul Major adesea erau băuţi. În cele mai dese cazuri combatanţilor noştri le lipsea echipamentul necesar (cei de la M.S.N. erau echipaţi excelent). Ne lipsea şi armamentul. Asistenţa medicală lipsea cu desăvîrşire.

Nu exista nici o coordonare dintre detaşamentele noastre în timpul acţiunilor militare şi ca urmare s-au înregistrat mulţi morţi şi răniţi.

Ce trezea nemulţumirea combatanţilor era faptul că în timpul succeselor noastre militare nu primeam susţinerea necesară din spatele frontului sau ce e mai stupid primeam ordinul de retragere ca să dăm răgaz inamicului să se întărească. Ba se mai înregistrau cazuri cînd zile întregi nu ni se aducea apă şi hrană, morţii şi răniţii aşteptau «urgenţa» cîte 2-3 ore şi mai bine. În continuare mă voi referi amănunţit asupra activităţii de luptă de pe capul de pod Chiţcani, unde m-am aflat între 22 iunie-3 iulie şi 24 iulie-6 august a.c.

Atacurile asupra noastră cu aruncă toare de mine, dintre cele mai moderne, cu armament de tip «Alazan» şi «Grad M-21» au continuat sistematic, de cîteva ori pe zi şi noapte. Cele mai grele momente le-am trăit în seara zilei de 30 iunie, cînd am fost atacaţi cu mine în timpul cinei. Focul asupra noastră era corectat de un trădător moldovean din Chiţcani cu ajutorul unei staţii de radio. El a fost depistat de către băieţii noştri chiar în timpul atacului şi nimicit pe loc cu pumnii. Atunci au fost lansate asupra noastră timp de 30 de minute circa 200 de mine. Băieţii din BSPDS sub conducerea colonelului Hămuraru spuneau că aşa ceva încă nu s-a întîmplat de la începutul ostilităţilor. Cu ajutorul lui Dumnezeu şi graţie norocului în acea zi am avut doar un rănit şi un contuzionat. Aceasta se datorează acţiunilor noastre organizate. Un pic mai tîrziu iarăşi am fost atacaţi cu mine (circa 100) şi în pofida faptului că în tranşee se aflau peste 300 de combatanţi de-ai noştri, pierderi n-am avut.

În această situaţie era vădită indiferenţa comandamentului care se afla la vreo 40-45 km distanţă de liniile de fortificaţii pe care le-am săpăt după ingeniozitatea noastră doar cu hîrleţele şi lopeţele din dotare, de altfel foarte puţine. Situaţia s-a schimbat spre bine cînd poziţiile noastre de pe linia I a frontului au fost vizitate de domnii Mămăligă şi Levinţă care ne-au susţinut moral şi material. Lasa mult de dorit serviciul de recunoaştere, de multe ori eram nevoiţi să-l efectuăm din proprie iniţiativă. Deseori plecam în spatele inamicului riscînd cu viaţa şi aduceam informaţia necesară. La sfîrşitul lunii iulie aveam posibilitatea să dezvoltăm cu succes operaţiile militare şi aveam toate şansele de-a impune autorităţile criminale de la Tiraspol să capituleze. Cînd spun acest lucru am în vedere instalarea pe poziţiile noastre a celor 10 tunuri cu rază lungă de acţiune (35-37 km), care puteau nimici lejer punctele strategice ale inamicului, în primul rînd locurile de dislocare ale unităţilor Armatei a 14-ea. Să nu uităm că pînă la Tiraspol erau doar 10-12 km. Repet, se puteau exercita presiuni asupra lui Smirnov, dar acest lucru nu s-a făcut deoarece trădarea ruşinoasă era regizată probabil încă din 1989 cînd cu concursul Mosocvei şi K.G.B., la cîrma parlamentului a fost numit un om devotat Rusiei. Dar despre acest lucru un pic mai tîrziu. Operaţiile din 19-20 iunie de la Tighina şi capul de pod Chiţcani s-au realizat cu succes numai în cîteva ore şi cu pierderi neînsemnate de către bravii băieţi ai dlui Hămuraru, dar ce a fost mai tîrziu — cunoaşteţi cu toţii.

Fiind pe poziţii am observat că ostaşilor le este insuflată duşmănia faţă de F.P.C.D. Aflînd că eu sînt membru al F.P.C.D. pe data de 26 iunie au încercat să mă lichideze. Gloanţele însă a trecut la vreo 30 cm lateral în momentul cînd mă aflam în tranşee. A doua zi a venit un tînăr şi a recunoscut că a tras el, motivînd că detaşamentul nostru le-a încurcat desfăşurarea unei acţiuni de lîngă Chiţcani. Să presupunem că a fost aşa, dar de ce anume în mine s-a tras? Eu l-am iertat şi i-am spus că la război totul se poate întîmpla. Despre acest caz n-am raportat nimănui, deoarece ştiu că băieţii erau înrăiţi şi prostiţi de absurditatea acestui joc «de-a războiul». Cînd fraţii tăi de sînge mor răpuşi de gloanţele duşmanului, iar ei luptau avînd în dotare un pistol-automat la 4 inşi, cum s-a întîmplat în noaptea de 13 decembrie 1991 la Dubăsari. Ei spuneau că F.P.C.D. e vinovat de declanşarea războiului. Anume aşa li s-a insuflat. După cîteva zile de luptă în comun băieţii au înţeles adevărul, deoarece deseori mă chemau să le explic unele lucruri. Foarte nemulţumiţi erau de parlamentarii care nu fac faţă lucrurilor. Ziceau că ei trebuie trecuţi ca la strunga stînei, lăsînd «să pună ţara la cale» numai vreo 80-100 de deputaţi, iar cei care chefuiesc zi şi noapte în «Codru» pe seama bietului ţăran basarabean trebuie trimişi înapoi la lucru. Ei sînt acei neruşinaţi care şi-au făcut diplome pe sudoarea ţăranului istovit, iar acum tărăgănează realizarea în viaţă a legii cu privire la privatizare, storcînd milioane de bani, iar la momentul oportun îşi vor însuşi toate bunurile şi mijloacele materiale.

Să vedem însă cum am fost trădaţi şi care sînt cauzele acestei grave trădări. Tovarăşul Mircea Ivanovici Snegur a fost numit de către C.C. al P.C.M. în funcţia de preşedinte al prezidiului Sovietului Suprem al R.S.S.M. în 1989 după scenariul elaborat la Moscova şi cu concursul K.G.B.-ului sovietic. Aceasta se explică prin faptul că era un «om de nădejde» — era căsătorit cu o rusoaică (aceasta este o tradiţie a comuniştilor pentru a demonstra că sînt internaţionalişti), devotat partidului comunist, era puţin iniţiat în politică (era secrat al C.C. al P.C.M. responsabil pentru agricultură). Cine este M. Snegur eu am înţeles încă atunci, în 1989, cînd în timpul sesiunii fiind întrebat dacă «moldovenească» şi româna e una şi aceiaşi limbă, dumnealui a răspuns «că trebuie să mă consult cu specialiştii». Şi aceasta se întîmpla după doi ani de discuţii aprinse la TV şi radio, în presă, după conferinţa internaţională de la sfîrşitul anului 1988, unde s-a spus clar că există doar limba românească, aşa-zisă «limba moldovenească» este o invenţie comunistă! E bine ştiut şi faptul că la plenara C.C. al P.C.M. unde s-au pus în discuţie vestitele teze, M. Snegur a votat împotriva limbii de stat şi grafici latine. Dl M. Snegur şi-a adus contribuţia (uneori decisivă) şi la:

1. tărăgănarea intenţionată a adoptării legii cu privire la formarea Armatei Naţionale;
2. destituirea neconstituţională din post a dlui M. Druc;
3. lichidarea batalionului «Tyras-Tighina»;
4. eliberarea samavolnică din închisorile de la Chişinău a lui Smirnov şi ai altor criminali de stat;
5. lăsarea fără pază a hidrocentralei de la Dubăsari;
6. atitudinea irresponsabilă faţă de soarta secţiei de poliţie de la Dubăsari;
7. dotarea proastă cu tehnică militară a armatei naţionale;
8. retragerea intenţionată, prin ordin de sus, a combatanţilor noştri în momentele cînd aveam succese pe cîmpul de luptă;
9. prezenţa mancurţilor şi străinilor în Statul Major al armatei şi poliţiei;
10. destituirea din posturi a generalului Costaş şi a colonelului Plugaru;
11. introducerea în republică a unor noi forţe ale armatei ruseşti de ocupaţie pe lîngă efectivele Armatei a 14-ea;

Şi la sfîrşit aş vrea să-i adresez cîteva întrebări tovarăşului Snegur.

1. Cum de vi s-a ridicat mîna să ciocniţi paharul cu şampanie cu Elţin şi ce e mai scîrbos, cu criminalul Smirnov, atunci cînd bravii moldoveni cădeau cu zecile la Tighina, seceraţi de către mercenarii şi ostaşii ruşi?

2. Cum de citaţi din Sfînta Scriptură şi faceţi referiri la Ştefan cel Mare şi Sfînt, cînd intenţionat aţi adus la măcelul sîngeros al neamului nostru, la batjocorirea mamelor, fiicelor, surorilor şi soţiilor noastre de către elementele criminale ruse, ca apoi să ne trădaţi şi să închinaţi Moldova Rusiei?

3. Cum de aţi putut face nunta fiicei dvs. în ziua de 6 iunie 1991, atunci cînd se comemorau 50 de ani a genocidului comunist asupra neamului românesc din Basarabia?

La urmă îmi permit să vă dau un sfat: DEMISIONAŢI din postul pe care îl ocupaţi împreună cu toţi miniştrii şi toţi parlamentarii. Cît nu-i tîrziu».

August 1992

TRĂDAREA NU SE IARTĂ, CI SE JUDECĂ

Timpul va limpezi multe d momentele obscure ale acest război, cu toate că, în ultim timp, limbajul comunicatelor o ciale înclină spre termenul «acţiuni militare». Adică a f război vreo trei-patru luni de zi cînd vorbea dl preşedinte Sneg de «agresiunea militară împotr Republicii Moldova», de «tenta transformării unei părţi co ponente a statului independ Moldova în lagăr de concentr militaro-comunist», «să declar că sîntem în stare de război Rusia», iar după semna Convenţiei de la Moscova, constată vă au avut loc n «acţiuni militare». Admitem că schimbat limbajul diplom pentru a atinge scopul suprem pacea, esenţa problemei, i rămîne: Cu cine şi pentru ce luptat? Pentru independenţa integritatea Republicii Moldo A fost sau nu o agresiune partea Federaţiei Ruse sau a un conflict interetnic?

În timp ce la Chişin preşedintele Snegur a declarat de 10 august zi de doliu memoria ostaşilor căzuţi în lup pentru independenţa şi integrita Republicii Moldova, la Tiras Smirnov a emis un decret privire la instituirea med «Pentru apărarea Transnistrie a decis organizarea para militare, care să confir «eliberarea Transnistriei de j jugul ocupaţiei româneşti». Rez că noi am apărat pămîntul no cu Smirnov împreună pe aceeaşi cauză? Pentru inscrip de pe tancurile ruseşti «Capi Transnistriei este Bucureştiul», în cele din urmă, pentru «viito luminos al naţiunii moldovene

Mi se pare că toate acestea o scenă din teatrul absurdului care nu e necesar să explici ch totul. Numai că nu mi se p absurd moartea a sute de oam suferinţele prin care au trecut trec încă mii de răniţi, zeci mii rămaşi fără adăpost.

Vor trebui elucidate cazurile împrejurările în care au murit de combatanţi din rîndu poliţiei, voluntarilor, Arma Naţionale. Mă refer şi la ca detaşamentului de voluntari d Coşniţa condus de Filip Lupa la incidentul cu patru poliţişti lîngă satul Gisca, la evenimen de la sfîrşitul lunii mai la D sari, la evenimentele din iunie Tighina, la numeroasele cazuri atrocităţi asupra populaţiei ştinaşe din partea stîngă Nistrului...

Acum, cînd, chipurile, a înc focul, cînd la apelul conduc republicii sînt chemaţi să re acasă refugiaţii, continuă f delegile împotriva celor care luptat pentru integritatea repub şi s-au opus regimului comun smirnovist. În satul Cocieri, ci zile în urmă au dispărut c voluntari care au fost urmăriţi gardişti. Membrii F.P.C.D. Tighina nu pot intra în o deoarece casele lor supravegheate de alţi camarad lui Kostenko. La Tighina, Dubă şi în alte localităţi din st Nistrului sînt concediate de lucru persoanele care au ado cetăţenia Republicii Moldova.

Atîta timp cît există perico să dispară în continuare şi s ameninţaţi cu moartea cei care doresc o ordine a «forţe pacifiste» ruseşti în casele lor, putem spera la o pace trai Ei vor opune rezistenţă. Lasit şi inconsecvenţa politică du trădare. Trădarea, în schimb, se iartă, ci se judecă.

Natalia PASCA
şefa biroului de pre al F.P.C.

ZONA DE SECURITATE